

Arrest

nr. 183 514 van 7 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 oktober 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 14 maart 2016, in functie van haar broer met de Belgische nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als "ander familielid" zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij riep hierbij in dat haar broer gebruik had gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 september 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 14 september 2016 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.03.2016 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Iran

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat ‘iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld’.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

‘Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).’

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Duitsland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Duitsland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met betrokkene.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- ‘Model 8’ dd. 06.11.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon werd afgevoerd naar Duitsland (Kaiser Friedrich Strasse 65 - 10627 Berlin).

- ‘Meldebestätigung’ dd. 09.11.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon zich gaan aanmelden bij het stadsbestuur van Berlijn.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon zich ging aanmelden bij het stadsbestuur van Berlijn. Echter, uit deze gegevens blijkt niet afdoende of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Duitsland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Duitsland woonachtig waren. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Duitsland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd.

De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 14.11.2000 ononderbroken is ons land woonachtig is; sedert 13.11.2013 op zijn huidige adres in Aartselaar. Op 06.11.2015 laat hij zich afschrijven naar het buitenland, en net drie maanden en enkele dagen later, op 08.02.2016 laat hij zich opnieuw op hetzelfde adres in Haacht inschrijven. Een maand later dient zijn zus een aanvraag gezinshereniging in volgens artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 en doet de referentiepersoon

beroep op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie'. Uit de combinatie van deze elementen blijkt dan ook dat de referentiepersoon zich doelbewust kortstondig liet afschrijven naar het buitenland, enkel en alleen met de intentie beroep te kunnen doen op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie' met het oog op de aanvragen gezinshereniging van zijn familieleden via artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Verzoekster heeft de Iranese nationaliteit doch verblijft reeds geruime tijd in België bij referentiepersoon.

Op 14.03.2016 deed verzoekster dan ook een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster echter op 14.09.2016 de beslissing ontving waarbij haar verblijf geweigerd werd.

Dat het manifest om een onredelijke beslissing gaat.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid van een Burger van de Unie, op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Om het burgerschap van de Unie van de referentiepersoon vast te leggen werd er beroep gedaan op artikel 21VWU en richtlijn 24/38/EG.

Dat de bestreden beslissing de weigering als volgt motiveert:

"Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie"

Dat de motivering van DVZ geenszins aanvaard kan worden.

Artikel 7 'verblijfsrecht voor meer dan drie maanden' van de richtlijn 2004/38/EG leest als volgt:

"1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

a) indien hij in het gastland werknemer of zelfstandige is,

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociaalebijstandsstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of 29.6.2004 NL Publicatieblad van de Europese Unie L 229/39 c) — indien hij is ingeschreven aan een particuliere dan wel openbare instelling die door het gastland overeenkomstig de wetgeving of administratieve praktijk is erkend of wordt gefinancierd, om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen; en — indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, en hij de bevoegde nationale autoriteit, - door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze -, de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen beschikt om te voorkomen dat hij of zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociaalebijstandsstelsel van het gastland; of d) indien hij een familielid is van een burger van de Unie die voldoet aan de voorwaarden onder a), b) of c) en hij deze burger begeleidt of zich bij hem voegt.

2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, en voldoen aan de voorwaarden onder a), b) of c).

3. Voor de toepassing van lid 1, onder a), behoudt een burger van de Unie die niet langer werknemer of zelfstandige is, in de volgende gevallen zijn status van werknemer of zelfstandige: a) hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt; b) hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben

gewerkt, in naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven; c) hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst voor minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft de status van werknemer ten minste zes maanden behouden; d) hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van de status van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

4. In afwijking van lid 1, onder d), en lid 2, geldt het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie die valt onder lid 1, letter c), alleen voor de echtgenoot, de geregistreerde partner in de zin van artikel 2, lid 2, onder b), en kinderen die ten laste komen. Artikel 3, lid 2, is van toepassing op rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn die ten laste komen van de burger van de Unie en op die van zijn echtgenoot of geregistreerde partner.”

De bestreden beslissing stelt dat er uit de gegevens niet blijkt of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Verzoekster heeft weldegelijk alle bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer door zich te vestigen in Duitsland. Artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG stelt dat referentiepersoon het recht heeft om meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven wanneer de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, dit is in casu het geval.

Uit de voorgelegde stukken kan er dus worden vastgesteld dat Duitsland een verblijfsrecht heeft toegekend aan referentiepersoon, daar referentiepersoon ingeschreven werd in de stad Berlijn.

De bestreden beslissing stelt ook dat verzoekster niet bewezen heeft dat zij daadwerkelijk op hetzelfde adres in Duitsland woonde met de referentiepersoon. Verzoekster verblijft illegaal in België, zij bevond zich dan ook in de onmogelijkheid om zich te laten registreren in Duitsland. Verzoekster is daadwerkelijk mee naar Duitsland verhuist, zij is namelijk afhankelijk, op alle gebieden, van de referentiepersoon. Een gebrek aan bewijs hiervan is het louter gevolg van de illegale situatie waarin zij verkeert.

Referentie voldoet dus aan de voorwaarden neergeschreven in artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG, en kan zich dus beroepen op het burgerschap van de unie zoals voorgeschreven in artikel 20 VWEU.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.”

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Zij heeft kennis kunnen nemen van de overwegingen in rechte en in feite die aan deze beslissing ten grondslag liggen en deze kunnen als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd. Verzoekster toont het tegendeel alvast niet aan. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van de aangehaalde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu dient, gelet op de stukken van het administratief dossier, te worden aangenomen dat verzoekster op 14 maart 2016 een aanvraag indiende als “*ander familielid*” zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald deed zij de aanvraag in functie van haar broer met de Belgische nationaliteit waarbij zij inriep dat deze laatste gebruik had gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Unie. Zij beriep zich aldus op het daadwerkelijke genot van het recht op vrij verkeer van haar Belgische broer die in een gastland heeft verbleven en dat is gewaarborgd bij de artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), artikel 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG. Op dit punt legde verzoekster bij haar aanvraag volgende stukken voor:

- een bewijs van afvoering van de gemeente Haacht waarin wordt gesteld dat de referentiepersoon van de registers van de gemeente is afgevoerd naar een adres in Duitsland op 6 november 2015;
- een “*Meldebestätigung*” op datum van 9 november 2015 van de stad Berlijn in Duitsland op naam van de referentiepersoon met vermelding van een verblijfsadres.

In de bestreden beslissing duidde verweerder, in het licht van de door hem aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat in deze situatie enerzijds dient vast te staan dat de betrokken Belgische onderdaan in een gastlidstaat heeft verbleven krachtens en volgens de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden en anderzijds dient te worden aangetoond dat de betrokken Belgische onderdaan in de gastlidstaat een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met zijn familielid. Hij oordeelde dat in casu op basis van de door verzoekster voorgelegde stukken deze vereiste bewijzen niet werden geleverd.

Voormelde uitgangspunten van het bestuur worden door verzoekster als dusdanig niet betwist. Wel geeft zij aan niet akkoord te kunnen gaan met de vervolgens gedane beoordeling dat de vereiste bewijzen niet werden geleverd.

Verweerder oordeelde in de eerste plaats dat op basis van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht in Duitsland heeft verkregen en niet afdoende is aangetoond dat hij aldaar heeft verbleven krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG. In tweede instantie wordt vastgesteld dat de voorgelegde documenten niet toelaten vast te stellen dat verzoekster en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Duitsland woonachtig waren, waardoor niet afdoende is aangetoond dat zij in Duitsland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. Er werd daarenboven geoordeeld dat uit een combinatie van elementen blijkt dat de referentiepersoon zich doelbewust kortstondig liet afschrijven naar een andere lidstaat, enkel en alleen met de intentie opdat verzoekster een afgeleid verblijfsrecht als familielid van een Belg die gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer kan doen gelden. Concreet wees hij hierbij op het gegeven dat blijkens het Rijksregister de referentiepersoon sinds 14 november 2000 ononderbroken in België verblijft en hij zich op 6 november 2015 liet afschrijven naar het buitenland voor drie maanden en enkele dagen waarna een maand later de thans voorliggende aanvraag wordt gedaan. Verweerder besloot dat de Belgische referentiepersoon geen beroep kan doen op artikel 21 van het VWEU, de richtlijn 2004/38/EG of het recht van vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie en aldus ook niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst op artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG, dat het verblijf van meer dan drie maanden van een Unieburger op het grondgebied van een gastlidstaat regelt. Zij betoogt dat haar Belgische broer wel degelijk voldoet aan de in voormelde bepaling voorgeschreven voorwaarden. Meer concreet stelt zij dat haar Belgische broer in Duitsland heeft verbleven als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Zij stelt dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat haar broer in Berlijn stond ingeschreven en aldus dat Duitsland hem een verblijfsrecht heeft toegekend. Verder erkent verzoekster dat zij geen bewijs kon voorleggen dat zij de referentiepersoon vergezelde naar Duitsland, doch zij betoogt dat dit louter een gevolg is van de illegale situatie waarin zij verkeert en als gevolg waarvan zij zich onmogelijk kon laten registreren in Duitsland. Zij stelt daadwerkelijk mee te zijn verhuisd naar Duitsland, nu zij op alle vlakken afhankelijk is van de referentiepersoon.

Wat betreft de kwestie of een Belgische onderdaan zijn recht van vrij verkeer als Unieburger heeft uitgeoefend derwijze dat zijn familieleden zich kunnen beroepen op de (meer gunstige) regels voor gezinshereniging voor Unieburgers, wijst de Raad - naast de door verweerder aangehaalde rechtspraak - ook nog op volgende beoordeling door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013:

“B.58.1. De verzoekende partijen in de zaak nr. 5354 voeren aan dat artikel 40bis van de voormelde wet van 15 december 1980 de artikelen 10 et 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van de voormelde richtlijn 2004/38/EG, schendt in zoverre de voorwaarden voor de gezinshereniging die van toepassing zijn op de familieleden van een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie, niet van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer.

[...]

B.58.2. Volgens lid 1 van artikel 3 ervan, is de richtlijn 2004/38/EG van toepassing « ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden ».

Artikel 6, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG kent aan de burger van de Unie het recht toe dat zijn familieleden in de zin van artikel 2, punt 2), van de richtlijn hem begeleiden of zich bij hem voegen, zodra hij verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (hierna : « gastland), voor zover zijn familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, in het bezit zijn van een geldig paspoort. Wanneer de burger van de Unie voor een langere periode dan drie maanden in het gastland verblijft, zijn bij de artikelen 7 en volgende van de voormelde richtlijn bijkomende voorwaarden voor de gezinshereniging opgelegd.

Zoals aangegeven in B.44.2 zijn de rechten die zijn verleend aan de familieleden van een begunstigde van de richtlijn 2004/38/EG geen eigen rechten van die familieleden, maar afgeleide rechten die zij hebben verkregen in hun hoedanigheid van familielid van de begunstigde.

B.58.3. Bij zijn arrest Singh heeft het Hof van Justitie geoordeeld :

« 19. Het zou een onderdaan van een Lid-Staat ervan kunnen weerhouden om zijn land van herkomst te verlaten om op het grondgebied van een andere Lid-Staat in loondienst of als zelfstandige arbeid te gaan verrichten in de zin van het EEG-Verdrag, indien bij zijn terugkeer naar de Lid-Staat waarvan hij de nationaliteit bezit, om aldaar in loondienst of als zelfstandige te gaan werken, de voorwaarden voor zijn toegang en verblijf niet ten minste gelijkwaardig zouden zijn aan die welke hij op grond van het EEG-Verdrag of het afgeleide gemeenschapsrecht op het grondgebied van een andere Lid-Staat kan genieten.

20. Hij zou in het bijzonder worden weerhouden om zulks te doen, indien niet ook zijn echtgenoot en kinderen gerechtigd zouden zijn om die staat binnen te komen en daar te verblijven onder voorwaarden die ten minste gelijkwaardig zijn aan die welke zij krachtens het gemeenschapsrecht op het grondgebied van een andere Lid-Staat hebben.

21. Hieruit volgt, dat een onderdaan van een Lid-Staat, die naar een andere Lid-Staat is gegaan om aldaar overeenkomstig artikel 48 EEG-Verdrag in loondienst te werken, en die terugkeert naar de Lid-Staat waarvan hij de nationaliteit bezit, om zich daar als zelfstandige te vestigen, aan artikel 52 EEG-Verdrag het recht ontleent om op het grondgebied van laatstgenoemde staat te worden vergezeld door zijn echtgenoot - die onderdaan is van een derde land - onder dezelfde voorwaarden als die welke zijn neergelegd in verordening nr. 1612/68, richtlijn 68/350 of richtlijn 73/148.

22. Inderdaad heeft, gelijk het Verenigd Koninkrijk stelt, een onderdaan van een Lid-Staat toegang tot het grondgebied van die staat en verblijft hij daar op grond van de rechten die aan zijn nationaliteit zijn verbonden en niet op grond van rechten die het gemeenschapsrecht hem verleent. In het bijzonder kan een staat volgens artikel 3 van het Vierde protocol bij het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens een van zijn eigen onderdanen niet van zijn grondgebied verwijderen of uitzetten.

23. Hier is echter niet een nationaal recht in geding, maar het zijn de rechten van verkeer en vestiging die de artikelen 48 en 52 EEG-Verdrag aan gemeenschapsonderdanen toekennen. Deze rechten kunnen hun volle werking niet ontplooiën indien de onderdaan door obstakels die in zijn land van herkomst aan de toegang en het verblijf van zijn echtgenoot in de weg worden gelegd, ervan kan worden weerhouden om die rechten uit te oefenen. Daarom moet de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan die van deze rechten gebruik heeft gemaakt, wanneer laatstgenoemde naar zijn land van herkomst terugkeert, ten minste dezelfde rechten van toegang en verblijf genieten als die welke het gemeenschapsrecht hem zou toekennen indien zijn echtgenoot zou besluiten om naar een andere Lid-Staat te gaan en daar te verblijven. De artikelen 48 en 52 EEG-Verdrag staan echter niet eraan in de weg, dat Lid-Staten voor de buitenlandse echtgenoten van hun eigen onderdanen

gunstigere regels voor toegang en verblijf hanteren dan die waarin het gemeenschapsrecht voorziet » (HvJ, 7 juli 1992, C-370/90, Singh).

B.58.4. Bij zijn arrest Eind heeft het Hof van Justitie eveneens geoordeeld :

« 27. Met deze vragen, die tezamen moeten worden besproken, wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of, bij de terugkeer van een werknemer naar de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit nadat hij betaald werk heeft verricht in een andere lidstaat, een tot het gezin van die werknemer behorende persoon met de nationaliteit van een derde land op grond van het gemeenschapsrecht een recht van verblijf heeft in de lidstaat waarvan de werknemer de nationaliteit bezit, zonder dat de werknemer aldaar een reële en daadwerkelijke economische activiteit verricht. De verwijzende rechter wil voorts weten of het feit dat de persoon met de nationaliteit van een derde land, voorafgaand aan het verblijf in de gastlidstaat waar de werknemer betaald werk heeft verricht, naar nationaal recht geen verblijfsrecht had in de lidstaat waarvan de werknemer de nationaliteit bezit, van invloed kan zijn op het verblijfsrecht van deze persoon.

28. Vooraf moet erop worden gewezen dat het recht van personen met de nationaliteit van een lidstaat om te verblijven op het grondgebied van een andere lidstaat zonder aldaar betaald of onbetaald werk te verrichten, niet onvoorwaardelijk is. Krachtens artikel 18, lid 1, EG wordt het recht om op het grondgebied van de lidstaten te verblijven, aan iedere burger van de Unie slechts verleend onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die in het EG-Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld (zie in die zin arresten van 7 september 2004, Trojani, C-456/02, Jurispr. blz. I-7573, punten 31 en 32, en 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 26).

29. Een van die beperkingen en voorwaarden is blijkens artikel 1, lid 1, eerste alinea, van richtlijn 90/364 dat de lidstaten van economisch niet-actieve burgers van de Unie die in aanmerking willen komen voor het recht om op hun grondgebied te verblijven, kunnen eisen dat zij voor zichzelf en hun familieleden een ziektekostenverzekering hebben die alle risico's in de gastlidstaat dekt en over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste van de bijstandsregeling van de gastlidstaat komen.

30. Het verblijfsrecht waarover de gezinsleden van een economisch niet-actieve burger van de Unie uit hoofde van artikel 1, lid 2, van richtlijn 90/364 beschikken, is gekoppeld aan het verblijfsrecht dat de burger van de Unie bezit krachtens het gemeenschapsrecht.

[...]

45. Derhalve moet op vraag 2 en vraag 3, sub b, worden geantwoord dat, bij de terugkeer van een werknemer naar de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit nadat hij betaald werk heeft verricht in een andere lidstaat, een tot het gezin van die werknemer behorende persoon met de nationaliteit van een derde land op grond van artikel 10, lid 1, sub a, van verordening nr. 1612/68, welke bepaling naar analogie wordt toegepast, een recht van verblijf heeft in de lidstaat waarvan de werknemer de nationaliteit bezit, ook indien deze laatste aldaar geen reële en daadwerkelijke economische activiteit verricht. Dat een persoon met de nationaliteit van een derde land die gezinslid is van een communautaire werknemer, voorafgaand aan het verblijf in de lidstaat waar de werknemer betaald werk heeft verricht, naar nationaal recht geen verblijfsrecht had in de lidstaat waarvan die werknemer de nationaliteit bezit, is voor de beoordeling van het recht van deze persoon op verblijf in laatstgenoemde lidstaat van geen belang » (HvJ, 11 december 2007, C-291/05, Eind).

B.58.5. Bij zijn arrest Baumbast heeft het Hof van Justitie voorts onderstreept :

« 82. Volgens artikel 17, lid 1, EG is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit, burger van de Unie. De hoedanigheid van burger van de Unie dient de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten te zijn (zie in die zin arrest van 20 september 2001, Grzelczyk, C-184/99, Jurispr. blz. I-6193, punt 31).

83. Bovendien verlangt het Verdrag betreffende de Europese Unie niet dat de burgers van de Unie een beroepsactiviteit in loondienst of als zelfstandige uitoefenen om de rechten te genieten waarin het tweede deel van het EG-Verdrag, betreffende het burgerschap van de Unie, voorziet. Voorts bevat de tekst van dit Verdrag geen enkele aanwijzing die de conclusie rechtvaardigt dat burgers van de Unie die zich in een andere lidstaat hebben gevestigd om aldaar een activiteit in loondienst te verrichten, wanneer deze activiteit wordt beëindigd, de rechten verliezen die het EG-Verdrag hun op grond van dit burgerschap toekent » (HvJ, 17 september 2002, C-413/99, Baumbast).

Het Hof van Justitie heeft bovendien erop gewezen dat, aangezien de « richtlijn 2004/38 [...] met name tot doel [heeft], ' het recht van de burgers van de Unie van vrij verkeer en verblijf te vereenvoudigen en te versterken ', [die laatsten] aan deze richtlijn niet minder rechten mogen ontnemen dan aan de handelingen van afgeleid recht die bij deze richtlijn zijn gewijzigd of ingetrokken » (HvJ, 25 juli 2008, C-127/08, Metock, punt 59).

B.58.6. Uit die rechtspraak blijkt dat door de daadwerkelijkheid van het recht van vrij verkeer, dat aan de burger van de Unie is gewaarborgd bij de artikelen 20 en 21 van het VWEU, bij artikel 45 van het Handvest van de grondrechten en bij de richtlijn 2004/38/EG, de verplichting is opgelegd dat die laatste,

in de lidstaat waarvan hij onderdaan is, ten voordele van zijn familieleden met wie hij in een andere lidstaat verbleef, een verblijfsrecht kan verkrijgen onder dezelfde voorwaarden als die waaraan het verblijfsrecht van zijn familieleden, krachtens het recht van de Europese Unie, in dat gastland was onderworpen.

De « door het Verdrag geschapen mogelijkheden [mogen] [echter niet ertoe] leiden, dat degenen die daarvan profiteren, deze kunnen misbruiken om zich aan de werking van hun nationale recht te onttrekken, en [...] zij [beletten] de Lid-Staten niet [...] om de nodige maatregelen te nemen om dergelijke misbruiken te voorkomen » (HvJ, 7 juli 1992 voormeld, punt 24; zie ook artikel 35 van de richtlijn 2004/38/EG).

Een misbruik van het recht van vrij verkeer is het feit van de door het Unierecht geboden mogelijkheden te gebruiken « om de bepalingen inzake binnenkomst en verblijf van onderdanen van derde landen te omzeilen », ongeacht of het is door het sluiten van schijnhuwelijken dan wel door een verblijf binnen het gastland dat niet reëel en daadwerkelijk is, maar dat alleen ten doel heeft de nationale regels inzake immigratie te omzeilen (HvJ, 23 september 2003, C-109/01, Akrich, punten 55-57).

Bij zijn arrest Levin heeft het Hof geoordeeld :

« 21. Uit deze formuleringen blijkt echter slechts het aan het beginsel zelf van het vrije verkeer van werknemers inherente vereiste dat op de door het gemeenschapsrecht uit hoofde van deze vrijheid toegekende voordelen slechts een beroep kan worden gedaan door personen die daadwerkelijk arbeid in loondienst verrichten of die dit serieus wensen te doen. Die formuleringen impliceren evenwel niet dat het genot van die vrijheid afhankelijk kan worden gesteld van de doeleinden die door een onderdaan van een Lid-Staat worden nagestreefd bij het vragen van toegang tot of verblijf op het grondgebied van een andere Lid-Staat, zolang hij er arbeid verricht of wenst te verrichten die aan bovenbedoelde criteria voldoet, dat wil zeggen reële en daadwerkelijke arbeid in loondienst.

22. Zodra aan deze voorwaarde is voldaan, zijn de mogelijke bedoelingen waarmee de werknemer in de betrokken Lid-Staat werk zoekt, irrelevant en mogen zij niet in aanmerking worden genomen » (23 maart 1982, C-53/81).

Bij zijn arrest Akrich heeft het Hof geoordeeld :

« 55. Wat de in punt 24 van het reeds aangehaalde arrest Singh aan de orde gestelde vraag inzake misbruik aangaat, moet eraan worden herinnerd dat de mogelijke bedoelingen waarmee een werknemer van een lidstaat in een andere lidstaat werk zoekt, irrelevant zijn voor zijn recht van toegang tot en verblijf op het grondgebied van laatstgenoemde staat, zolang hij er reële en daadwerkelijke arbeid in loondienst verricht of wenst te verrichten (arrest van 23 maart 1982, Levin, 53/81, Jurispr. blz. 1035, punt 23).

56. Die bedoelingen zijn evenmin relevant voor de beoordeling van de rechtssituatie van het echtpaar op het moment van terugkeer naar de lidstaat waarvan de werknemer onderdaan is. Een dergelijk gedrag kan geen misbruik in de zin van punt 24 van het arrest Singh, reeds aangehaald, opleveren, ook niet indien de echtgenoot op het moment waarop het echtpaar zich in een andere lidstaat heeft gevestigd, niet over een verblijfsrecht beschikte in de lidstaat waarvan de werknemer onderdaan is » (23 september 2003, C-109/01).

B.58.7. Wanneer een burger van de Unie, na een reëel en daadwerkelijk gebruik te hebben gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, terugkeert naar de lidstaat waarvan hij onderdaan is, dienen zijn familieleden in de zin van artikel 2, punt 2), van de richtlijn 2004/38/EG, bijgevolg hem te kunnen begeleiden, zelfs indien de familiale band tot stand is gekomen door huwelijk, behalve in het geval van een schijnhuwelijk, of door gezinshereniging in het gastland.

Bovendien mogen de voorwaarden die de gezinshereniging van die burger van de Unie in België regelen, niet strikter zijn dan die welke, krachtens het Unierecht, in het gastland waren opgelegd.

B.58.8. In zoverre hij bepaalt dat het recht op gezinshereniging van de Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, aan striktere voorwaarden kan worden onderworpen dan die welke, krachtens het recht van de Europese Unie, in zijn gastland waren opgelegd, heeft de wetgever afbreuk gedaan aan het daadwerkelijke genot van het recht op vrij verkeer van de Belgen die in een gastland hebben verbleven, dat is gewaarborgd bij de artikelen 20 en 21 van het VWEU en bij artikel 45 van het Handvest van de grondrechten. Dat verschil in behandeling ten aanzien van het daadwerkelijke genot van de rechten die voortvloeien uit de status van burger van de Unie schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Die discriminatie vindt haar oorsprong echter niet in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, maar in de ontstentenis van een wetsebepaling die een Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, toelaat in België te verblijven met zijn familieleden in de zin van artikel 2, punt 2), van de richtlijn 2004/38/EG die voordien met hem in een andere lidstaat van de Europese Unie hebben verbleven, mits is voldaan aan voorwaarden die niet strenger zijn dan die welke, krachtens het recht van de Europese Unie, door dat gastland waren opgelegd.

Het komt aan de wetgever toe die leemte aan te vullen.

B.58.9. Verscheidene verzoekende partijen zijn van mening dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, in voorkomend geval in samenhang gelezen met de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met verscheidene bepalingen van de voormelde richtlijn 2004/38/EG, in zoverre het van toepassing is op de familieleden van een Belg die gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer op het grondgebied van de Europese Unie.

B.58.10. Dat middel berust evenwel op een verkeerde premisse. In B.58.8 is immers vastgesteld dat de Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, in België moet kunnen verblijven met zijn familieleden, in de zin van artikel 2, punt 2), van de richtlijn 2004/38/EG, die voordien met hem in een andere lidstaat hebben verbleven, mits is voldaan aan voorwaarden die niet strenger zijn dan die welke, krachtens het recht van de Europese Unie, door het gastland waren opgelegd.

B.58.11. Onder voorbehoud van de ongrondwettigheid vastgesteld in B.58.8, zijn de middelen niet gegrond."

Wat het eerste motief in de bestreden beslissing betreft dat op basis van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht in Duitsland heeft verkregen en niet afdoende is aangetoond dat hij aldaar heeft verbleven krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in de richtlijn 2004/38/EG, merkt de Raad op dat het niet is betwist dat verzoekster op dit punt enkel de voormelde stukken tot uitschrijving van de registers van de gemeente Haacht op 6 november 2015 wegens vertrek naar Duitsland en van aanmelding op datum van 9 november 2015 van de stad Berlijn in Duitsland met vermelding van een verblijfsadres voorlegde. Verweerder stelde verder vast dat de referentiepersoon zich op 8 februari 2016, oftewel na drie maanden en drie dagen, opnieuw liet inschrijven op hetzelfde adres in Haacht.

Het kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar het bestuur oordeelde dat de voormelde stukken waaruit blijkt dat de referentiepersoon drie maanden en drie dagen was uitgeschreven in de Belgische registers en zich op 9 november 2015 aanmeldde bij de stad Berlijn in Duitsland met vermelding van zijn verblijfsadres aldaar, nog niet het bewijs inhouden dat de referentiepersoon in Duitsland effectief een verblijfsrecht van meer dan drie maanden zag erkend en aldus niet afdoende blijkt dat hij aldaar heeft verbleven krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Aldus blijkt wezenlijk enkel dat de referentiepersoon drie dagen na zijn vertrek uit België zijn aanwezigheid in Duitsland bij de stad Berlijn kenbaar maakte, en er zich liet inschrijven, doch hiermee ligt het bewijs niet voor dat de Duitse autoriteiten erkenden dat de referentiepersoon aldaar vermocht te verblijven voor meer dan drie maanden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen of dat deze daadwerkelijk zijn recht op vrij verkeer als beschikker over voldoende bestaansmiddelen uitoefende. Verzoekster kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Het gegeven dat de referentiepersoon na iets meer dan drie maanden zich opnieuw in de Belgische registers inschreef, betekent ook nog niet dat hij daadwerkelijk meer dan drie maanden buiten het Belgische grondgebied heeft verbleven. Op geen enkele wijze blijkt wanneer de referentiepersoon daadwerkelijk uit Duitsland is teruggekeerd naar België en of hij daadwerkelijk gedurende meer dan drie maanden in Duitsland heeft verbleven. In de mate dat de referentiepersoon in België zou beschikken over voldoende bestaansmiddelen betekent dit ook nog niet dat er sprake is van een reële en daadwerkelijke uitoefening van het recht op vrij verkeer als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Zelfs voor zover dient te worden aangenomen dat de Belgische referentiepersoon pas na drie maanden en drie dagen terugkeerde naar België, merkt de Raad verder op dat het bijvoorbeeld ook niet is uitgesloten dat de Belgische referentiepersoon een aanvraag tot afgifte van een verblijfsvergunning indiende in Duitsland, in afwachting waarvan hij vermocht in Duitsland te verblijven ook buiten de termijn van drie maanden, doch dit vervolgens werd afgewezen omdat niet bleek dat was voldaan aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden. In het licht van het gegeven dat verzoekster aangeeft dat de Belgische referentiepersoon de bedoeling had zich als beschikker over voldoende bestaansmiddelen te vestigen in Duitsland, duidt verzoekster ook niet waarom deze dan reeds zo snel terugkeerde naar België. Dit wijst eerder ofwel op problemen op het vlak van het voldoen aan de verblijfsvoorwaarden ofwel op het gegeven dat het wezenlijk nooit echt de bedoeling was om een dergelijk recht van verblijf van meer dan drie maanden uit te oefenen, maar enkel om te bewerkstelligen dat verzoekster zich kan beroepen op een afgeleid verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie die zijn recht op vrij verkeer uitgeoefende. Minstens maakt verzoekster niet aannemelijk dat hierover in casu dan anders zou moeten worden geoordeeld of dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze of zonder alle relevante elementen in dit verband in rekening te brengen heeft geoordeeld dat er in casu geen sprake was van een reëel en daadwerkelijk gebruik van het recht van vrij verkeer, doch misbruik werd gemaakt van de door het Unierecht geschapen mogelijkheden om zich te onttrekken aan

de werking van het nationale, Belgische recht. Verzoekster geeft wezenlijk niet aan de op dit punt gedane vaststellingen, en evenmin de hieruit getrokken conclusie, te betwisten, laat staan dat zij dan concrete argumenten zou aanbrengen ter weerlegging hiervan.

Verzoekster betwist in ieder geval verder het gestelde in de bestreden beslissing ook niet dat zij geen bewijzen kon voorleggen ter staving van het gegeven dat zij en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Duitsland woonachtig waren of dat zij in Duitsland het gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. Door aan te voeren dat dit een gevolg is van de illegale situatie waarin zij verkeert en als gevolg waarvan zij zich onmogelijk kon laten registreren in Duitsland, weerlegt verzoekster de motieven van de bestreden beslissing op dit punt nog niet, laat staan dat zij dan alsnog het bewijs zou leveren dat zij gerechtigd is op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in functie van de referentiepersoon. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij, gelet op haar illegaal verblijf, zich niet op nuttige wijze kon richten tot de bevoegde Duitse autoriteiten om haar verblijfsrechtelijke aanspraken als "*ander familielid*" te laten gelden overeenkomstig het recht van de Europese Unie. Er blijkt niet dat een bestaand legaal verblijf hiertoe een voorwaarde is. Zij gaat er ook aan voorbij dat zij de bewijslast draagt en het haar toekomt het vereiste bewijs met alle middelen van recht te leveren. In casu ontbrak op dit punt elk (begin van) bewijs. Verzoekster is niet ernstig waar zij onder verwijzing naar haar illegale verblijfssituatie zich tracht te ontheffen van elke bewijslast ter zake.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. In het licht van voorgaande bespreking van het middel blijkt verder ook niet dat verzoekster zich dienstig kan steunen op de miskenning van enige bepaling in de richtlijn 2004/38/EG.

2.2.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS